

Hồi 67

Dã hỏa văn yển

Yến Phi mở mắt, phát giác mình vẫn còn ôm vò rượu, ngồi trên bậc đá, Kỳ Thiên Thiên không che đậy kiêu dung tuyệt thế, như mừng như ngây xuất hiện trước mắt. Vị mỹ nữ danh chấn thiên hạ này lúc ở Kiến Khang ăn mặc nữ trang thượng lưu, nay đã đổi thành áo váy bình thường, gương mặt thoa một lớp phấn mỏng, đẹp đến mức khiến cho người ta không dám nhìn thẳng. Nhưng nàng lại tựa như không để ý tới chính đốn nghi thái, ngồi trên bậc cấp cao nhất chỉ chỉ vò rượu trong lòng Yến Phi, dịu dàng thốt: "Cho Thiên Thiên uống một ngụm Tuyết Giản Hương được không? Người ta còn chưa nếm qua tư vị đó đó".

Yến Phi trái lại cảm thấy Thiên Thiên lúc phóng túng là lúc nàng làm động lòng người nhất, nghe tiếng không khỏi động lòng, liếc mắt nhìn hằm rượu cất cả trăm vò rượu Tuyết Giản Hương, lòng nghĩ có nhiều chọn lựa như vậy, sao Thiên Thiên lại muốn uống cái vò của mình. Chàng luôn luôn tiêu dao tự tại không câu nệ tiểu tiết, một tay cầm cổ vò, giơ vò rượu lên, đưa đến trước mặt nàng, tay kia rút nút dây ra.

Kỷ Thiên Thiên hai mắt sáng bừng, cái mũi nhỏ hơi nhú lại, khẽ la: "Thơm quá!" Song thủ bưng lấy vò, nâng vò kề sát môi thơm, "rột" uống một ngụm lớn, tiếp đó đặt vò trên đầu gối, nhắm đôi mắt đẹp, than: "Biên Hoang Tập thật ngon!".

Yến Phi cười khì: "Cái nàng uống là Tuyết Giản Hương, không phải là Biên Hoang Tập". Trong lòng lại đang nghĩ Kỷ Thiên Thiên như đã gián tiếp hôn chàng một cái.

Kỷ Thiên Thiên mặt mày thoáng đổi một màu ửng hồng, có vẻ không chịu nổi tử lực, long lanh mắt nhìn chàng, lại đưa trả vò rượu vào tay Yến Phi, thấy chàng uống liền hai ngụm, không khỏi nói: "Có khác gì chứ? Bàng đại ca nói chỉ có có suối thần khe tiên của Bạch Vân Sơn mười mấy dặm ngoài Biên Hoang Tập mới có thể cất chế Tuyết Giản Hương, mấy dòng suối chỗ khác đều không được, đây gọi là nhân kiệt địa linh, là cái độc đáo của Biên Hoang, chỗ người đông đâu có suối trong sạch sẽ không bị khuấy động chứ".

Yến Phi ngẩng nhìn bầu trời đêm ngoài lối ra, hỏi: "Ta đã ngủ bao lâu vậy? Hiện tại là giờ gì?".

Kỷ Thiên Thiên vui vẻ đáp: "Ngủ được là phước đó, hiện tại là nửa canh giờ sau khi trời tối. Bọn ta không những đã dựng tám cái doanh trướng, còn mua được đùi dê tươi

của Thác Bạt tộc, bọn Cao công tử đang chuẩn bị đốt lửa trại, Thiên Thiên vào đây mời Yến công tử tham gia yến tiệc đầu tiên sau khi về Biên Hoang Tập. Hì! Chuyện người làm nhục Chúc lão đại đã truyền khắp Biên Hoang Tập, bọn ta đi đến đâu cũng có đám đông đi theo chỉ chỉ trỏ trỏ, thật là tức cười!”.

Yến Phi ngậy người nhìn nàng một hồi lâu, đến lúc Kỷ Thiên Thiên không hiểu đưa mục quang dò hỏi mới giải thích: "Nếu còn chưa gặp Thiên Thiên, có người nói với ta Kỷ Thiên Thiên sẽ có bộ dạng như ta tận mắt nhìn thấy ngay lúc này, ta khẳng định sẽ không tin”.

Kỷ Thiên Thiên kiểm mị háy chàng, hứ một tiếng, chậm chậm thốt: "Rời khỏi Kiến Khang, tôi như nắm bắt lại sinh mệnh trong tay mình, có thể làm chuyện mình thích không một chút cố kỵ. Kiến Khang như một lao tù lớn vô hình, xiềng xích là tập quán phong tục dở hơi của đám danh môn vọng tộc, trên cho đến đế vương quan tướng, dưới xuống tới thương phiến hào cường, đều không thể tránh. Cho nên người ta muốn chạy thoát khỏi đó, còn muốn chạy đến nơi hoang dã mà họ không thèm ngó ngang tới. Ở đây ai ai cũng nói tục, mục quang nhìn đám nữ nhân bọn ta trực tiếp gan lì, Tiểu Thi không chịu nổi, bất quá ngày dài tháng rộng cũng thành thói quen, Tiểu Thi sẽ rất mau chóng phát giác chỗ mê hồn của Biên Hoang Tập”.

Tiếp đó chu miệng cười nói: "Không ngờ nhất là Lưu gia khiếm tốn chất phát, bỗng nhiên biến thành hung hãn, như là một ác nhân hoành hành thành thị vậy, có ai muốn chen qua là một cước đá người ta lăn lông lốc, lại huy đao chém đứt búi tóc của người ta, không ai dám gân cổ một tiếng! Nếu Thiên Thiên là chàng Lưu, cũng cảm thấy thống khoái lắm”.

Yến Phi cười nói: "Ai kêu gã muốn làm hộ pháp của hai vị mỹ nhân yêu kiều yếu điệu, sau này khi người bản địa biết rõ thân thế của các người, bảo đảm các người cho dù đi một mình cũng không có ai dám liếc nửa con mắt”.

Kỷ Thiên Thiên hoan hỉ: "Hoàn toàn trông cậy vào hùng uy của Yến gia, người của Thác Bạt tộc bề ngoài tuy đáng sợ, nhưng biết bọn tôi là bằng hữu của Yến gia, không ngờ lại nhiệt tình chu đáo như vậy”.

Yến Phi ngửi thấy mùi thơm thịt nướng trong không khí, hỏi: "Chúc lão đại sau khi nhận được thiệp chào của nàng có phản ứng ra sao?”.

Kỷ Thiên Thiên đắc ý: "Anh không biết mình đã ngủ vùi gần hai canh giờ sao? Người ta đã đi gặp Chúc lão đại từ sớm, được y cho phép sớm mai đem gỗ về đó”.

Yến Phi đứng dậy, cười khà khà: "Hay cho Chúc lão đại, có thể khuất mình, hiểu rõ tốt nhất là kéo dài thời gian, vậy ta liền tương thế tự thế, để y nghĩ mình đêm nay trước khi có thể thắng ván cuối cùng thì phải thua thêm mấy tay".

Đến phiên Kỷ Thiên Thiên ngẩn ngơ nhìn Yến Phi, Yến Phi về đến nhà chùng như bỗng biến thành một người khác, nàng không còn hiểu chàng nữa.

oOo

Yến Phi theo sau bước chân yêu kiều của Kỷ Thiên Thiên, ra khỏi hầm rượu, dưới bầu trời sao tráng lệ của Biên Hoang Tập, một đồng lửa phừng phừng bốc cháy, bọn Cao Ngạn, Bàng Nghĩa đang động thủ thui nướng đùi dê ướp gia vị, hương thơm lan tỏa bốn bề.

Lưu Dụ và một nam tử trẻ tuổi Hồ tộc uy vũ cứng cáp đang nói chuyện.

Võ sĩ trẻ Hồ tộc liền xoay đầu, mục quang như mũi tên bắn về phía Yến Phi, tiếp đó lộ một nụ cười xán lạn, hiện hai hàm răng trắng như tuyết, tràn trề cảm giác mạnh mẽ, gọi chào: "Yến Phi, người chưa lật đổ Chúc lão đại sao?" Lời nói lại là Hán ngữ lưu loát.

Yến Phi cảm thấy Đông môn đại nhau đằng sau tiếng người lòng bùng rân rân, bất quá chưa để ý tới, ngênh trả mục quang sắc bén của đối phương, hiện ra thần sắc ngạc nhiên vui mừng không ngờ, vui vẻ thốt: "Người thấy sao?".

Kỷ Thiên Thiên ý thức lui sang một bên, để Yến Phi cùng lão bằng hữu hỏi thăm nhau.

Ánh mắt của võ sĩ Hồ tộc tựa như chỉ nhìn thấy một mình Yến Phi, sải bước đi về phía chàng, lắc đầu cười: "Đã bao năm rồi không gặp! Hồi nãy ta vừa liếc thấy người, phát giác tiểu Yến Phi năm xưa đã trưởng thành rồi! Không còn ai có thể làm khó y nữa".

Yến Phi đi nhanh tới ôm hân thật chặt, hai người nhìn kỹ nhau, cùng cười lớn, tràn đầy vẻ mừng vui cửu biệt trùng phùng.

Lưu Dụ thấy vậy trong lòng hoan hỉ, càng bội phục Tạ An và Tạ Huyền đã thỉnh mời được Yến Phi đến cân bằng thế lực các phương ở Biên Hoang Tập, thật là tuệ nhãn độc đáo. Bởi vì chỉ có Yến Phi thân thế huyết thống hai phương Hán Hồ mới có thể đồng thời được song phương tiếp nhận.

Yến Phi gặp được lão bằng hữu, liền hiểu được sự coi trọng Biên Hoang Tập của Thác Bạt Khuê, càng biết rõ Phi Mã hội do Thác Bạt tộc chủ trương nắm giữ địa bàn khu Bắc, hội chủ Hạ Hầu Đình chỉ là một bù nhìn, chủ sự chân chính là Thác Bạt Nghi trước mắt. Hắn không những là đường huynh của Thác Bạt Khuê, còn là bạn chơi đùa của bọn họ thời thơ ấu, là nhất đẳng cao thủ của thế hệ trẻ Thác Bạt tộc, được tôn xưng là "Đao Mâu Song Tuyệt", công phu cưỡi ngựa bắn tên xuất sắc phi thường, võ công còn trên cả Thác Bạt Khuê. Thác Bạt Khuê không để hắn ra mặt làm hội chủ mà ngầm ngầm chỉ huy, chắc là không muốn Mộ Dung Thùy mà y còn phải nương dựa hiện thời sinh ra cảnh giác.

Thác Bạt Nghi mỉm cười: "Cách đây khoảng một canh giờ, Chúc Thiên Vân đã bí mật đi báo phỏng Mộ Dung Chiến của Bắc Kỳ Liên bang, tiếp đó Chúc Thiên Vân tụ tập thủ hạ, không cần ta nói thì Tiểu Phi chắc cũng biết trong đầu óc ngu tối của Chúc Thiên Vân đang có ý niệm gì rồi".

Kỷ Thiên Thiên "a" một tiếng yêu kiều, xen lời: "Chúc lão đại sao lại có thể miệng lưỡi như vậy, y đã tận miệng đáp ứng Thiên Thiên sớm mai sẽ đưa gỗ về mà".

Lưu Dụ đến bên Thác Bạt Nghi, lãnh đạm thốt: "Thiên Thiên đừng quên hiện đang ở đâu, Chúc lão đại đâu có đáp ứng đêm nay không đến đột tập bọn ta. Dám bảo đảm Chúc lão đại sẽ không đụng tới nàng nửa cọng lông, kể y muốn giết là Yến Phi, nếu giết không được Yến Phi, chỉ còn nước ngoan ngoãn đem gỗ trả về. Lúc đó toàn Biên Hoang Tập đều biết người cai quản là Yến Phi chứ không còn là Chúc lão đại nữa. Bọn ta có thể chinh phục Biên Hoang Tập hay không, còn phải trông vào đêm nay".

Kỷ Thiên Thiên nhìn sang Yến Phi, chàng vẫn giữ nụ cười, thần thái thông dong xuất kỳ, chừng như tất cả hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của chàng, thứ phong thái vững tin khôn tả đó bắn thấu ra lòng tin có sức lây lan không thể dời đổi, đủ để trở thành một thần vận tràn trề mị lực. Kỷ Thiên Thiên nhìn đến mức rùng mình, không nói gì nữa.

Thác Bạt Nghi buông Yến Phi, mục quang lần đầu nhìn Kỷ Thiên Thiên, nàng tuy đã đeo lại khăn che mặt, giấu kín ngọc dung, nhưng thể thái duyên dáng đã đủ làm cho Thác Bạt Nghi sinh ra cảm giác ngây ngất, hai tay đổi thành nắm lấy hai vai Yến Phi, mỉm cười nói: "Thiên Thiên tiểu thư xin an tâm, ai muốn đụng tới Yến Phi, đều phải hỏi qua Thác Bạt Nghi ta! Nếu Yến Phi gật đầu, ta sẽ dẫn hai trăm chiến sĩ tinh nhuệ, cùng các người kẻ vai tác chiến, bình dẹp Hán bang, ta đã không coi Chúc lão đại y không thuận mắt từ lâu rồi".

Một cảm xúc nồng nhiệt mới mẻ như sóng trào trong lòng Kỷ Thiên Thiên, tất cả trước mắt như dưới đất đã có máu có thịt, đại chiến đang gần kề, mà ba nam tử đứng

trước mặt nàng lại không có người nào không phải là nhân vật anh hùng đến mức siêu trác. Cảm giác của nàng với bọn họ là cảm giác nàng chưa từng thể nghiệm qua ở Kiến Khang, Biên Hoang Tập quả là địa phương kỳ diệu.

Yến Phi mỉm cười: "Ta đâu muốn lấy cục diện máu chảy thành sông làm tiệc tẩy trần cho Thiên Thiên tiểu thư, lão ca người cứ ngồi yên ở Bắc khu cho ta. Ta chỉ có một yêu cầu đối với người, tụ tập tất cả các chiến sĩ, làm ra vẻ lúc nào cũng có thể xuất kích, dè Mộng Dung Chiến không dám vọng động, Chúc lão đại giao cho ta lo hết".

Thác Bạt Nghi song thủ rời khỏi bờ vai rộng của chàng, vui vẻ nói: "Hiểu rồi! Bọn ta sẽ chuyển lời với Khương bang, thỉnh bọn họ đừng chui vào dòng xoáy này".

Tiếp đó rút trong mình ra một bó tên lửa pháo bông, giao cho Yến Phi, thông dong nói: "Lúc cần thiết, người không quên dùng cách nào chứ?".

Yến Phi tiếp lấy, nhét vào mình, hỏi một câu xã giao thường ngày: "Tiểu Khuê khỏe chứ?".

Thác Bạt Nghi thấp giọng: "Bọn ta vừa liên thủ với Mộng Dung Thùy đánh tan Quạt Đốt, Mộng Dung Thùy còn phong Tiểu Khuê làm Tây Thiên Vu¹ kiêm Thượng Dục Vương, lại để Thác Bạt Khuê thoái từ mình trẻ tuổi kém tài, không kham được chức Vương, thoái hoàn lại phong chiếu, người chắc càng rõ tâm ý của y hơn ta".

Yến Phi nghe vậy như vừa buông được một khối đá lớn, biết Thác Bạt Khuê đã thanh trừ được chướng ngại lớn nhất trong công cuộc lập quốc, cho nên mới cự tuyệt không nhận phong tặng của Mộng Dung Thùy, nhíu mày hỏi: "Tiểu Khuê không sợ chọc giận Mộng Dung Thùy sao?".

Thác Bạt Nghi hé nụ cười cay đắng, đáp: "Mộng Dung Thùy đương nhiên không cao hứng, hơn nữa còn sinh nghi, phái người đến nói muốn bọn ta mỗi đầu xuân dâng lên ba ngàn thốt chiến mã. Nếu bọn ta phụng hành không làm trái, sẽ biến thành nô lệ nuôi ngựa cho Mộng Dung Thùy, chính mình căn bản không có sức ứng phó chiến trận, nói gì tới khuếch trương phát triển, sau này chỉ có thể trông cậy vào sự bảo hộ mà Mộng Dung Thùy y cung cấp".

Lưu Dụ gật đầu: "Mộng Dung Thùy chiêu này quả thật rất độc辣".

Thác Bạt Nghi tựa như không muốn nói nhiều về chuyện đó, có lẽ vì Lưu Dụ vẫn là người ngoài, mỉm cười gật đầu chào Kỷ Thiên Thiên, vỗ vai Yến Phi và Lưu Dụ: "Ta phải về lo mọi việc".

Nói xong ngang nhiên đi ra.

¹ Vua nước Hung Nô gọi là Thiên Vu.

Yến Phi nhìn theo bóng lưng hắn dần dần đi xa, đầu cảm thấy ấm áp, chàng có thể tuyệt đối tin nhiệm Thác Bạt Nghi, bất quá cũng nhận ra muốn duy trì sự quân bình thế lực ở Biên Hoang Tập không phải dễ. Sau khi đè ép Chúc lão đại, với tính cách của Thác Bạt Nghi tất thừa thế khai đao với Mộ Dung Chiến, mình lại không thể tự thủ bàng quan, Mộ Dung Chiến cũng sẽ vì thù hận mà không chịu bỏ qua cho Yến Phi chàng, bất cứ bên nào thắng lợi đều sẽ đả phá sự quân bình thế lực, dẫn đến kết quả khó đoán.

Lưu Dụ mục quang liếc về phương hướng Đông môn đại nhai, cười khổ: "Ta có cảm giác cổ quái sắp lên đài biểu diễn, bước kế tới phải đi làm sao?".

Yến Phi quay đầu nhìn, nhất thời trong lòng kêu mẹ ơi, chỉ thấy Đông môn đại nhai tụ đầy Hoang dân, đang dòm ngó tình huống của bọn họ, tính sơ ít ra cũng có hơn năm chục một trăm người, không trách gì ồn ào như vậy.

Yến Phi vỗ vỗ vai Lưu Dụ, cười nói: "Ngồi xuống làm một bụng rồi hãy nói".

Lưu Dụ cất bước đi về phía Cao Ngạn, Yến Phi đang định đi theo, phát giác Kỷ Thiên Thiên đang kéo tay áo chàng.

Yến Phi ngạc nhiên nhìn Kỷ Thiên Thiên, dưới ánh lửa bập bùng ánh chiếu, hoa dung tươi đẹp bên trong lớp vải che mặt như dày như mỏng càng kiều diễm thần bí khôn lường.

Kỷ Thiên Thiên nhẹ giọng: "Người ta có mấy câu cần nói với anh!".

Lưu Dụ trao đổi một ánh mắt với Yến Phi, liền đi trước.

Yến Phi không hiểu gì: "Chuyện gì mà không thể đợi phải nói ra vậy?".

Kỷ Thiên Thiên giận dữ nói: "Lời tôi nói chỉ cho một mình anh nghe thôi".

Yến Phi trong lòng không biết nàng có chủ ý mới gì, than: "Nói ra đi! Xem ta có lo toan được không".

Kỷ Thiên Thiên hiện ra thần tình vừa dỗi hờn lại vừa cười cợt, đôi mày khẽ nheo lại nói: "Người ta không phải muốn hiển lên kế thoát địch gì, mà là muốn nói cho anh biết Thiên Thiên đột nhiên đã quên y rồi".

Nói xong háy ngang háy dọc, cười yêu kiều dẫn trước đi đến chỗ yến tiệc lửa trại.

Yến Phi thần hồn điên đảo đi theo sau nàng, thứ cảm giác đó đã lâu không có, cứ như một đống lửa trại đã tàn tro từ lâu vụt thấp lại trong thâm tâm chàng. Ma lực của Kỷ Thiên Thiên tựa như còn thần thông quảng đại hơn cả Kim Đan đại pháp của chàng. Dưới ánh hỏa quang bập bùng lấp lánh, bóng lưng động lòng người của nàng dong đưa đi động theo dáng dấp yêu kiều của nàng, dịu dàng duyên dáng khôn cùng. Chàng cảm

thấy được mỹ nữ khác người đó trong lòng hàm chứa ẩn tàng tình cảm nồng nhiệt, một khi cởi buông ra, có thể khiến bất cứ một sức mạnh cứng cõi nào hóa thành mềm yếu nhu thuận, xông phá mọi chướng ngại đề phòng. Đó thật ra là tư vị gì đây?

o0o

Tiểu Thi ngồi trên cái hòm gỗ Bàn Nghĩa đặc biệt kéo lại cho ả, đang nghĩ ngợi đắn đo xem có nên ăn miếng thịt đùi dê Cao Ngạn mới cắt cho ả không. Những người khác tụ xung quanh đốt lửa, ngồi tận hưởng thành quả nướng thui, hít thở không khí sinh hoạt tự do tự tại.

Kỷ Thiên Thiên ngồi trên cái hòm bên cạnh Tiểu Thi, tháo khăn che mặt, tiếp lấy miếng thịt dê Bàn Nghĩa mới đưa, tay không cầm cố một miếng lớn, động dung nói: "Tay nghề của Bàn đại ca thật cao cường, thịt dê thui trong Cao Bằng Lâu ở Kiến Khang cũng thua xa".

Bàn Nghĩa được mỹ nhân tán thưởng, cười toe toét, thấy bàn tay thon thả tinh oanh như ngọc của Kỷ Thiên Thiên dính đầy dầu mỡ gia vị, liền quay sang đám thủ hạ huynh đệ đang chăm chăm nhìn Kỷ Thiên Thiên hoa dung quốc sắc thiên hương mà quát: "Còn không đi múc thùng nước sạch đến cho Thiên Thiên tiểu thư rửa tay".

Trịnh Hùng và một huynh đệ tên Tiểu Mã hưng phấn chạy ra giếng nước hậu viện múc nước.

Lưu Dụ quay đầu liếc chỗ cách hai mươi mấy trượng, không dám nhìn lâu đám dân Hoang náo nhiệt, mục quang quay về Yến Phi đang ngồi bên cạnh gã, cười khở: "Người biết rõ bọn họ hơn ta, bọn họ thật ra muốn làm gì? Tại sao chỉ tụ tập một chỗ nhìn bọn ta như đi coi kịch?".

Bàn Nghĩa cười nói: "Đây là quy củ bất thành văn của Hoang nhân, chỉ tụ một chỗ xem nhiệt náo, không vướng chân vướng tay, không ai có thể đồ giận lên bọn họ".

Kỷ Thiên Thiên thất vọng: "Tôi còn nghĩ bọn họ đến ủng hộ bọn ta".

Cao Ngạn xen lời: "Hoang nhân chỉ lo cho lợi ích bản thân, bất quá bọn họ đương nhiên Yến lão đại của bọn ta đánh tan Chúc lão đại của bọn họ, vì biết Yến lão đại đâu có thêm dụng tối mẹ bà bọn họ. Bọn họ tụ ở đây cho tới khi Yến lão đại và Chúc lão đại phân thắng bại xong, rồi mới chịu về nhà đi ngủ".

Tiểu Thi chu miệng cười: "Yến lão đại?" Rồi lại cảm thấy mình lỗ miệng, đỏ mặt cúi đầu, tránh né Cao Ngạn.

Kỷ Thiên Thiên lại có ý nghĩ khác: "Bọn ta nếu có thể tranh thủ bọn họ, đâu còn thể cô sức yếu".

Bàng Nghĩa buồn bã: "Biên Hoang Tập ai ai cũng tư lợi, chỉ ngồi chơi xơi nước, muốn bọn họ đem mạng ra đánh đổ, đừng mong".

Kỷ Thiên Thiên lắc đầu: "Thiên Thiên có thể phân trần lợi hại cho bọn họ biết, có Yến lão đại và Lưu lão đại của bọn ta đỡ đầu, mọi người đoàn kết thành một khối, thêm vào sự ủng hộ của Thác Bạt tộc, tất có thể làm cho Chúc lão đại không dám vọng động".

Bàng Nghĩa cười khổ: "Tiểu thư quá là không minh bạch Hoang nhân ở đây!".

Lưu Dụ thấy Yến Phi mục quang ngưng thị nhìn ngọn lửa lát phát không ngừng như nghĩ ngợi gì đó, hỏi: "Yến lão đại đang nghĩ gì vậy? nghĩ gì mà tới nhập thần?".

Yến Phi vẫn không cầm được lòng cứ nghĩ tới ý tứ câu nói "tôi đã quên y rồi" của Kỷ Thiên Thiên, thầm nghĩ mình có phải đã sinh ra yêu đương Kỷ Thiên Thiên? Còn Kỷ Thiên Thiên có phải đang tỏ tình với chàng? Nghĩ một hồi càng hồ đồ, nghe hỏi liền cười khì: "Đang nghĩ Lưu lão đại người thật ra có kỳ mưu diệu kế gì để ứng phó khốn cục trước mắt?".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Người không phải rất tự tin sao? Ta bị cái dùi dê thui của lão Bàng làm mê mẩn hoàn toàn rồi, còn tâm tình đâu mà nghĩ chuyện khác?".

Kỷ Thiên Thiên cười "hắc" ra một tiếng, liếc nhìn hay người, khiến hai người tim đập thình thịch, yêu kiều nói: "Ài! Hai long đầu lão đại cứ người đẩy ta, ta đẩy người, bọn tiểu tốt bọn tôi làm sao đây?".

Yến Phi vui vẻ: "Được! Yến Phi ta tạm thời làm lão đại một đêm, Lưu lão đại người ở lại giữ chỗ này, bảo vệ mọi người. Theo ta thấy, tốt hơn hết là chất mấy cái hòm cao lên, gom mấy cái kệ rượu vây quanh, dùng để chặn tên, lúc tất yếu thì thoái vào hầm rượu, tử thủ lối vào".

Tiếp đó rút từ trong mình ra yên hoa hỏa tiễn mà Thác Bạt Nghi giao cho chàng, thốt: "Chỉ cần bắn cái yên hoa hỏa tiễn màu đỏ này ra, ta và Thác Bạt Nghi sẽ đến, hy vọng Chúc lão đại tự biết điều, không dám quấy rối an ninh của Thiên Thiên tiểu thư của bọn ta!".

Chàng cười đứng dậy: "Cao Ngạn theo ta đi một chuyến, để bọn ta đến đồ trường của Chúc lão đại đồ vài bàn, tăng gia thu nhập của khố phòng Đệ Nhất Lâu".

Mọi người đều ngạc nhiên.

Yến Phi quay sang Kỷ Thiên Thiên mỉm cười: "Đề nghị của Thiên Thiên tiểu thư nên dùng phi thường, ta hiện tại đi tranh thủ nhân tâm toàn Biên Hoang Tập, đi bước đầu chinh phục Biên Hoang Tập của bọn ta".

Sau khi hướng tới Cao Ngạn đây ngậy ngốc vẫy tay, xoay mình ngang nhiên sải bước thông dong đi về phía đám dân Hoang đang tụ tập, Cao Ngạn liền rượt theo sau lưng chàng.

- o O o -